

Jesper Stanges prædiken 7. søndag efter trinitatis

Taler

Jesper Stange
Sognepræst

Sted

Agersø Kirke

Omstændigheder

Prædikentekster

Matthæusevangeliet kapitel 10, vers 24-31
Prædikerens Bog kapitel 3, vers 1-11

Salmer

Som hønen klukker mindelig
Gud ene tiden deler
Sorrig og glæde de vandre til hobe
Er du modfalden, kære ven
Sov sødt, barnlille!, v. 1-2
O glædelig dag
Helligånden trindt på jord

Kæledyrenes evangelium

*Gud, lad os leve af dit ord
som dagligt brød på denne jord.*

Ikke engang en spurv. Så meget mindre dig.

Det er det frygtelige.

Ikke en spurv falder til jorden uden jeres Faders vilje og I er bedre end mange spurve.

Ordene er ment til trøst og opmuntring for tolv disciple, som skal ud med budskabet om himmerigets nærhed.

Men ordene er ikke mindst husket og nedskrevet af den anden generation af kristne, som var i fuld gang med at erfare, at det går disciplene som deres mester.

Frygt ikke, havde mesteren sagt.

Det var ment til trøst og blev husket af dem, der på vej til verdens ende gik martyriet i møde. Det kunne være, de ville have samme betydning for os, hvis vi var på vej til Iran eller Nord-Korea med det glade budskab.

Men løsrevet fra deres sammenhæng!

Det er stærkt foruroligende. At Gud er den, som forårsager spurvens fald – og dit.

Præcis hvor foruroligende kan man læse af vores nye oversættelse, hvor spurven ikke længere falder til jorden 'uden jeres Faders vilje', men som det så fredsommeligt hedder nu: 'uden Gud er med den'.

Fra at være et af de mest foruroligende steder i evangeliet, som mennesker i generationer har måtte kæmpe sig til rette med, når de ramtes af livets hårdhed, har vi nu fået et kæledyrenes evangelium. Gud er med den lille spurv, når den falder til jorden. Og da du mere værd, er Gud endnu mere med dig.

Jeg havde for nylig lejlighed til at læse nogle begravelsestaler igennem og stødte gang på gang på det udtryk, at vi faldt i Guds levende hænder, – når vi faldt til jorden, spurvene og dem, vi ellers holder af.

Det undrede mig, fordi forfatterne ved, at vi falder – ikke i Guds levende hænder, men i den levende Guds hænder, hvad der er noget helt andet.

Men så gav en af talerne løsningen, fordi den endelig citerede udtrykkets ophavsmand. Møllehave tager sig den digteriske frihed at lege med ordenes stilling: den levende Guds hænder bliver til Guds levende hænder. Men det morsomme er altså, at digterens formulering fuldstændig ukommenteret afløser sit nytestamentlige forlæg.

Det er frygteligt at falde i den levende Guds hænder, – hedder det i Hebræerbrevet (10,31 – også i den ny oversættelse!).

Guds levende hænder.

Vi vil gerne berøres af Gud. En selvfølgelig udvidelse af kæledyrenes evangelium. Gud er med os i faldet. Vi falder i Guds levende hænder. En forestilling om Gud som fysioterapeut eller fodnusser. Gud som intimmassøse.

Den Gud er der virkelig ingen som helst grund til at frygte. Og det gør vi heller ikke, vi synes bare han er ret spændende. Eller som Niels Jørgen Kaiser skal have svaret på spørgsmålet om, hvorvidt han troede på Gud: 'nej, men jeg finder typen ret interessant'.

Den levende Gud er en Gud, der lever. Også på trods af tidens behjertede forsøg på et tage livet af ham ved at gøre ham harmløs.

Det kan da godt være, at israelitterne også kom til at tænke på fysioterapeuter, dengang Moses repeterede hele historien for sine genstridige folkefrænder, – om Ægypten og lovens tavler og pagtens ark og ørkenvandringen (5. Mos 10,17 ff). Gør ikke længere nakken stiv, – siger han til dem. Men jeg tror aldrig, de i deres vildeste fantasi havde forestillet sig, at det var Gud selv, der skulle massere dem.

Herren Jeres Gud er gudernes Gud og herrernes Herre, den store, den vældige og den frygtindgydende Gud, som ikke er partisk og ikke lader sig bestikke, men som skaffer den faderløse og enken ret, og som elsker den fremmede og giver ham føde og klær. Sådan lyder det fra Moses. Den levende Gud er det nok værd at bøje nakken for.

Og i grunden er det også den levende Gud, vi tror på, når det gælder. Vi kan bare ikke lade være med at udstyre ham med det, vi mangler mest i tiden. Alt det som hører til drømmen om berøring og nærhed. Den levende Gud overlever også det. Men den frygtelige, levende Guds hænder tror vi på, når det gælder alt det, som ikke kan masseres væk.

Når vores liv er dødt og vi har vanskeligt ved at se, hvordan vi igen skal oplives. Når vi intet selv kan bære og ikke kan finde de hænder, som kan. Så er det den levende Guds hænder, vi betror vores liv.

Det er sand gudsfrygt, fordi vi dermed overgiver os til den skabermagt, vi godt ved, vi i sidste ende skylder vores liv. At vi overhovedet har det, og at vi har det på trods af vores destruktion af vores egne og de menneskers livsmuligheder,

som vi ellers elsker.

Det er så langt fra at overgive sig til den blinde skæbne eller til resultatet af sine egne anstrengelser. Det er at bekende sig til sin afhængighed af den magt, som alene kan skabe liv af døde, levende mennesker ud af dødbidere, modige ud af modløse, trøstede ud af fortvivlede.

Og tror du på den kærlighed,
han elsker støvet med,
da læg og rejs dig i hans Ånd,
vær ej for trussel ræd!

Sådan skal du få lov til at synge om lidt. Og husk så prædikerens kloge ord om den levende Gud, som har skabt alt smukt og til rette tid... og dog således, at menneskene hverken fatter det første eller det sidste af, hvad Gud har virket (Prædikerens Bog 3,11– GT-læsningen).

Der er spurves fald og menneskers, vi ikke begriber. At lægge sit liv i den levende Guds hånd betyder ikke, at der med eet er mening i hvad som helst. Der er en hårdhed i livet, som i sig selv ingen mening giver. Men den, der frygter Gud, skal ikke frygte for noget. Hverken for noget menneske eller for noget som helst.

I den levende Guds hænder skal du ikke engang frygte for din egen afmagt.

Amen.

Kilde

"Prædikener fra i går til i morgen – en postil over 2. tekstrække". Redigeret af Sabine Bech-Hansen, Peter Hedegaard og Henrik Wigh-Poulsen. Forlaget ANIS. 1995. Side 214-216.

Kildetype

Dokumentation i bogværk

Tags

7. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 1900-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/jesper-stanges-praediken-7-sondag-efter-trinitatis>